

En Khne Hikaye

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Ekim 2018

Khne ve kesif sessizliğin ibaresi; dş yığını beklerde amaya meyletmis çiçek benzeri Őekiller.

Ruhsuz gövdelerinde derme çatma yalnızlık.

rl olmakla dağınık olmak arasında uçuŐan sa telleri doğanın: belli ki her dalın hutbesi aan he çiçek ve sarı gövdesinde güneŐin bilmek güneŐin de varlığın da asla balçıkla sıvanmayacağını.

Ne gün ne gece.

Ne hayat ne lm.

Aidiyet duygusunun tetiği basılı olsa da tasalı kimliklerin temas'ı aslında yüreğin tema'sı aslında yayımlanmaması gereken bir bildirge.

Kadın dođmak.

Sonradan kadın olmak.

Bir de kala kalmıŐlıđı insanın tıpkı Freudien teorisinin destekleyici o takılı kalmıŐlık oysaki geliŐim süreci normal seyrederken abartı olan o ihtimam.

Zaafpların olmadığı belli ki kuyruklu bir yalan.

Sevginin boğmadığı aslında beteri de var.

Yanılsama güdüsü ve yanılmak adına yanılmadan karŐındakini asla da yalaka bir kimliğe bürünmeden sadece yanılma içgüdüsüyle hazır ol'da beklemek.

TemaŐa eden bir buse: ne sahibesi görünüyor ortalarda ne de ten temas'ı geçkin bir Őiirden kaçırdığımız bir imge kadar sıra dıŐı.

plecek tenin doğasında mademki kutsallığın yansıması o zaman kaçalım buralardan ve ellemesin kimseler masumiyeti.

Kimi kadın dođar madem.

Ama en kötüsü erkek kimliğin içine sızan kadınsı güdüler ve kadın olma arzusu.

Sebatla yürüdüğümüz.

Sabırlar eğilip bükülmeden gözlerimizi bürüyen o ben-merkezcil tutum.

Şatafatlı bir söylem ve aralıksız sızlandığımız.

Yalın olsaydı, demekle de eş değer yalanların bizi sükûtu hayale uğrattığı yine de bir sorup durumu istişare etmekte fayda var:

Gerçekler...

Gereççeleri ile sunumunda gerçeklerin daha beter ezildiğimiz aslında ezik olmaksız emir-komuta zincirinde iç sesimize hükmettiğimiz.

İnsan gibi. Doğa gibi. Gel-geç mutluluk gibi belki de kaptı-kaçtı bir aşk.

Ne de olsa tükettiğimize binaen bizler aşk, diye kıvranıyoruz ve bir günde tüketiyoruz belki saniyelerle anlam bulan aslında anlamsızlığı kurcalayıp aslında kurguluyoruz hayatı.

Nankör bir vasıf yine bağnaz; yine ketum; yine uzak samimiyetten oysaki varlığımızın devingen mahiyetine bizler susarak idame ediyoruz sözüm ona sanırım hayatın rutini yine günümüz insanın tepkisizliği bu bağlamda solan güneşe tabiyiz; rotamızda sabit bir sarkaç salınan ve bizler kurmalı bebek gibi kısa mesafe koşucusu kimliğimize nazire eden bir büyüymüşçesine kendimizi tekrarlıyoruz.

Andan kopuk ve bingo!!!

Söz döndü dolandı geldi kendime.

Zamanı durdurma temennim filan da yok hani ya da birilerine hükmetmek ve gerçekleri çarpıtmak.

Öylesine açılımlar mevzu bahis ki gözlemlediğim bir bit yeniği arıyorlar ne zamanki dilim çözülsün.

Detaylar var hem de ne çok detay ve gizeminde bilmediklerimin ve anlatmadıklarımın ben savruluyorum.

Göge kement atma isteğim aslında benim boynuna ilmek geçirilen.

Tabuların direktifi.

Benim ben en köhne hikâye.

Başı olmayan değil sonuna muktedir olduğumu hissettiğim bir devrik cümleyim kimi zaman.

Hangi gök taşı?

Hangi yıldız kuyruğunda evrenin gizli saklısını sürükleyen?

Kimine göre bir yıldızım ne de olsa ön adım.

Vakıf olduğum hiçbir şey de yok haricinde hayal dünyamın ben diri bir yalandan yola çıkanları er geç yakalayıp İlahi Adaletle teslim ediyorum.

Tutumsuz bir insan olduğum bir o kadar aşikâr belki de tutuklusu olmak aslında bir kehanet devinirken ben bir ihanetin kundaklandığına tanığım ve sadece gördüğüm değil de duyduklarıma amadeyim ve içimde salınımı çok hassas bir sarkaç.

Yakaların arası açıldıkça ve göğsüme iliştirdiğim bir fular yine açığımı kapadığım belki de açık vermemektense açığa çıkacak hiçbir şeyimin olmadığı.

Mahremiyetin kurcalandığı bir hegemonya yine titrek gün ışığında ben mehtap yanlısı ve karanlığa âşık zoraki olsa da gülümseyen bir tutkunun aşkla izdivaç yaptığı.

Sevdiğimi biliyorum ve sevmeye muktedir doğasında tüm o yaratıların sevmeye aç ve muhtaç olduğunu da... yoksa yanlış bir kelime mi telaffuz ettim?

Muhtaç olmak ve tek muhtaç olmayan İlahi Güç demek ki insanlığımız kadar sevgiyi hak ediyoruz elbette sevgi dağımızda en yüksek rakımı sevgi olarak tespit etmek ve yamaçlarında saygının da tutunduğu bir dehlizde biz koca koca insanlar, bazen bir çocuk saflığında taklalar atarken sevgiyi hatmeden bir ruhtan da daha muteber ikincil bir varlık tanımadığımızı binaen.

Açmak gerekirse...

Öncelik bağrımızda açık yüreklilikle takılı bir gelincik ve nazlı nazlı süzülen, yaylaları boylu boyunca kaplayan oysaki öldürmeye programlı insanoğlunun ellerinde solmaya da muktedir.

Doğanın kanunu ile restleşmek ve hak yemekle hak ihlali arasında kısa bazense uzun zikzaklar çizdiğimiz...

Yüreğimizin eltisi adeta duyumsadığımız coşku.

Keyfimizin kâhyası değil de hani içimizdeki saklı heyecanı pay etmek.

Böyle bir zamanda heyecan duymak neyin nesi ise artık...

Berduş bir yürek sesinden neyi medet umarsanız ve mütereddit ruhun dalgalarında neye varacaksak sahilde yürüdüğümüz değil uzaklarda ve enginlerde dibe dalmakla coşmak arasında çok ince bir çizgi var iken...

Boykot etmek: kimi zaman karşıımızdakini ama en rağbet ettiğim kendimi boykot etmekle zamanı dondurmak arasında bir tercih yaptığım.

Şimdi bir sunumsa içimdeki aşk.

Yarın da bir sunum hazırlayacaksam bu günkü hayal kırıklıklarımı tamir edip içimdeki yorgun çocuğu da alçıya alırken asla da mümkün değil sus dilenmek belki bir sus emri verilmişken aslında ayyuka çıkan çok sesli şarkılarımı benden başka duymayan da kalmasın diye neredeyse yazdıklarımaya bir beste ismarlamak iken fitratımdaki aykırı sesi yine aymazlıkla dile getirdiğim.

Bir kanun olmazken yürürlükten kalkan...

Belki de dünkü yeni yetme genç kızdan en az on, on beş yaş büyükken.

Bu ne bir ihmal ne bir ön yargı sadece yaşın yüklediği yası kale almadan yaş haddinden emekli olmaya da niyetli değilken kursağımda takılı lokmalardan daha fazla nasiplenmek adına ve sırf nasiplenmek evrenden alacaklı olduklarım adına insan sevgime ivme kazandıran yenilgilerimle kendimi yeni baştan onore etmek adına gösterdiğim gayretin Hak nezdinde karşılık bulmasını temenni ettiğim.